

Ще хвърля мрежата.

„По твоята речъ ще хвърля мрежата! *)

Щастието и несполукитѣ сж две фази въ живота на човѣка. Щастието е постижимо, и затова всѣки се стреми къмъ него. То представя единъ отъ великитѣ импулси на човѣшката душа. Щастливъ може да бжде само онзи, който има истинско знание. Мнозина могатъ да се противопоставятъ на това съ думитѣ на Соломона: „Суета на суетитѣ, всичко е суета.“ Тѣ искатъ да кажатъ, че Соломонъ, който ималъ всичкото знание на свѣта, пакъ е счелъ всичко за суета. — Соломонъ не е авторитетъ. Той не може да бжде авторитетъ, защото е смъртенъ. И той умрѣ, както умрѣха много велики хора на миналото.

Съвременнитѣ хора спорятъ върху въпроса, постижимо ли е щастието, или не. Щастието сжществува въ свѣта. Има хора, които постоянно живѣятъ въ щастие; има хора, които постоянно живѣятъ въ несполуки. Ако питате, защо е така, ще ви отговоря по следния начинъ: Причината, поради която едни хора живѣятъ постоянно въ щастие, е тѣхната безсмъртностъ. Тѣ сж придобили безсмъртието. Другитѣ, които живѣятъ въ постоянни несполуки, сж смъртни. Първитѣ се раждатъ, за да не умираатъ. Вторитѣ се раждатъ, за да умираатъ. Който се е родилъ, за да умре, каквото и да прави, несполукитѣ ще вървятъ следъ него като сѣнки. Колкото и да уважаватъ хората такъвъ човѣкъ, щомъ умре, той губи вече всичкото имъ уважение. Ние виждаме, какъ Симонъ — Петъръ, съ изкуството си на рибаръ, цѣла нощъ е хвърлялъ мрежата си да лови риба, но нищо не уловилъ. Рибитѣ представятъ щастието, което Петъръ искалъ да улови, но не могълъ. Цѣла нощъ хвърлялъ мрежата си да го улови, но не успѣлъ. Така правятъ и българскитѣ малджии. Съ години наредъ тѣ търсятъ нѣкъде заровено имане, но не могатъ да го намѣрятъ. Интересни сж тѣзи малджии. Достатъчно е да чуютъ, че нѣкъде има заровено имане, за да отидатъ тамъ да копаятъ. Тѣ копаятъ, ровятъ, заравятъ, но нищо не намиратъ. И въ края на краищата, тѣ пакъ не се обезсърдчаватъ. Тѣ изпадатъ до голѣмо суевѣрие, леко-

*) Лука 5 : 5.